

CENY OGŁOSZEŃ

Za wiersz milimetrowy przed 50 groszy, w tekście 35 gr., za tekstem 25 gr. Ogłoszenia tabelaryczne 50 proc., a świąteczne 25 proc. drożej. Drobne ogłoszenia po 10 groszy. Dla poszukujących pracy 5 gr. za wiersz. Najmniej 1 zł.
Konto czekowe P. K. O. Warszawa 65.070

EXPRES ZAGŁĘBIA

Organ demokratyczny niezależny

Prenumerata wynosi miesięcznie
zł. 2.00

Adres administracji: Piłsudskiego Nr. 8, telefon 4-97, telefon redakcji 6-92, telefon redakcji nocnej i drukarni 4-94.

Konto czekowe P. K. O. Warszawa 65.070

Wydawca: Helena Monsiorska. — Red. odp.: Wiktor Monsiorski.

FILJE: Będzin, Małachowskiego 24, tel. 5-98; Grodziec, ulica Kościuszki; Czeładź, Rynek Nr. 8; Zawlercie, ul. Piłsudskiego 5, tel. 97; Dąbrowa, 3-go Maja 14, tel. 2-77.

Posiedzenie komisji budżetowej. Przemówienie b. ministra Czechowicza.

WARSZAWA, 8. 3. (wt.) Posiedzenie komisji budżetowej wyznaczone na g. 11-ta zostało na żądanie przedstawicieli B. B. odroczone do godziny 12.50.

Po tej przerwie przewodniczący pos. Byrka udzielił głosu ministrowi Czechowiczowi, który zaznaczył, że znajduje się w stanie dymisji i z tego powodu nie może spełnić życzenia komisji i przedstawić uchwał rady ministrów, na podstawie których zostały wydatkowane sumy, przekraczające budżet. W końcu minister złożył następujące oświadczenie:

»Szanowni panowie! Oskarżacie mnie o przekroczenie budżetu na rok 1927-28 bez uprzedniej zgody ciał ustawodawczych. Oświadczam panom, że uważałbym swą pracę, w roli ministra skarbu za ułatwioną, jeżeliby uzyskiwanie uprzedniej sankcji parlamentu było dla mnie możliwe. Zniechęcałoby to presję na skarb ze strony innych resortów. Leżałoby to w interesie rozwoju gospodarczego, jeżeliby współpraca rządu i sejmu odbywać się mogła w normalnych warunkach. Nie można jednak zamykać oczu, że pracować musiałem w wyjątkowych okolicznościach. W 1927 — 28 r. sejm był prawie nieczynny. Jako minister skarbu miałem drogę do sejmu zamkniętą. Czy mogłem w tym stanie rzeczy spowodować odroczenie, aż do ustawowego załatwienia kredytów na wyżywienie wojska, na płace urzędnicze, renty inwalidzkie i pożyczki państwowe? Czy nie byłoby także z wielką szkodą dla kraju odmówienie środków dla banku rolnego, a w szczególności dla budowy portu w Gdyni? Inni ministrowie również przekroczyli budżet, aczkolwiek pracowali oni w innych warunkach i mieli zawsze drogę otwartą do sejmu. Byłście panowie dla nich wrozumiali, chociaż były przekroczenia w czasie deficytu. Dlaczegoż chcecie być dla mnie bezwzględni, gdy rok 1927-28 zamknąłem z nadwyżką 214 mil. zł. i za cały czas swego urzędowania wykazałem ponad 550 mil. złotych oszczędności, a majątek państwowy powiększyłem o 2 miliardy złotych.

— Twierdzenie, panowie, — i to jest wasz główny argument — że minister skarbu powinien być wyimowany od rządu bezwzględnego respektowania praw parlamentu, w dziedzinie budżetu i gdy widziałem, że temu prawu, jednakże tylko formalnemu, może grozić uszczuplenie powiniennem być się podać do dymisji. Innymi słowy, wymaganie od ministra skarbu, aby był wyznawcą zasady: fiat in istitia, perat mundus i przekładał ją ponad najwyższe interesy kraju. Jeżelibym nawet mógł stanąć i stanąć na gruncie czysto formalnym, to znalazłbym się w kolizji z wymaganiami życia i nie mógł-

bym osiągnąć tego celu, jaki ministrowi musi przyswiecać. Celem tym było zużytkowanie finansów państwowych z daleka od wszelkiej polityki. Ten cel daje mi wielkie zadowolenie wewnętrzne.

Osiągnięcie wyższego celu mego życia zawdzięczam wyłącznie i jedynie marszałkowi Piłsudskiemu. Jakże mogliście żądać odemnie, abym wystąpił wobec niego z votum nieufności, gdy wam, moim oskarżycielom, sumienie nie pozwoliło tego uczynić? Twierdzenie, że brak przełożenia dodatkowej ustawy za

1927-28 r. stanowi główną przyczynę wytoczenia mi procesu.

Prasa opozycyjna specjalnie ten moment podkreśla. Nie mogę pominąć milczeniem rzeczy dla mnie niezrozumiałej, jak można pod groźbą postawienia w stan oskarżenia wymagać od ministra, aby popełnił czyn niełojalny wobec rządu i wniósł projekt ustawy o dodatkowych kredytach we własnym imieniu z pominięciem premiera, który uzależnił to od zamknięcia rachunkowych. Zrozumiałem byłoby żądanie, aby minister skarbu przyspieszył to przedło-

żenie i ewentualnie gdyby nie mógł tego uczynić, podał się do dymisji.

Pan premier Bartel, jak to wynika z jego oświadczenia, uważał musiał ewentualność konfliktu za wykluczoną, ja wobec tego wolałem zająć w tej sprawie inne stanowisko, niż sejm i to tembardziej, iż uważałem sobie za punkt ambicji sfinalizowanie operacji kredytowych. Przyspieszyłem także pracę nad zamknięciem rachunkowym i złożyłem je najwyższej izbie kontroli państwa.

Wyrazić mogę ze swej strony ubolewanie, że opozycja, zapominając o uchwałach sejmowej, nie ograniczającej rządu żadnym terminem, bez uprzedniej zmiany tej uchwały przeszła do ataku, uniemożliwiającego porozumienie w tej sprawie. Powyższą argumentację rozwinąłem nie w tym celu, aby udowodnić nieścisłość stanowiska, czy, stojąc na gruncie czysto formalnym, można mnie oskarżać o przekroczenia budżetowe, nie licząc się z tem, że pracowałem w atmosferze napięcia politycznego i nie miałem drogi otwartej do sejmu i nie mogłem nie otwierać kredytów na wykonanie uchwały rady ministrów. Proszę jedynie o zaznaczenie w opinii komisji w razie wydania na mnie nieprzychylnego wyroku, że pociągnięto do odpowiedzialności po raz pierwszy ministra, który miał zaszczyt uporządkować polskie finanse, zapewnić równowagę budżetową i ustabilizować polską walutę.

Sklep „Przyszłość“ Będzin, Bazar Miejski nr. 20.

Poleca wyroby wełniane, trykotowe, oraz bieliznę męską, damską i dziecięcą. Sukienki, fartuchy, galanterję, wełnę do robót ręcznych.

Ceny niskie.

Ceny niskie.

Dymisja ministra Czechowicza.

P. Grodyński ministrem skarbu.

WARSZAWA, 8. 3. (wt.) P. prezydent Rzplitej podpisał w dniu dzisiejszym następujące dekrety:

Do Pana Gabriela Czechowicza, ministra skarbu w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby, zwalniam Pana z urzędu ministra skarbu.

Prezydent Rzplitej *Ignacy Mościcki*.

Prezes rady ministrów *Kazimierz Bartel*.

Warszawa, dn. 8 marca 1929 r.

Do Pana dr. Grodyńskiego, podsekretarza stanu ministerjum skarbu w Warszawie.

Poruczam Panu kierownictwo ministerjum skarbu.

Prezydent Rzplitej *Ignacy Mościcki*.

Prezes rady ministrów *Kazimierz Bartel*.

Warszawa, dn. 8 marca 1929 r.

Dokoła dymisji min. Czechowicza.

WARSZAWA, 8. 3. (wt.) Dymisja ministra Czechowicza była dla wszystkich wielką niespodzianką. Jeszcze na wczorajszej radzie gabinetowej nic o tej sprawie nie wiadziało. Dopiero dziesiąt rano minister Czechowicz niewzruszone swe stanowienie przedstawił premierowi Bartłowi, który niezwłocznie zawiadomił o tem marszałka Piłsudskiego. Dymisja min. Czechowicza odbija się bardzo ujemnie na naszych

sprawach gospodarczych, rozpoczęte bowiem zostały pertraktacje za pośrednictwem p. Deweya w sprawie sfinalizowania pożyczki dla Polski, które przeto ulegną zwłoce.

Minister Czechowicz ma objąć stanowisko prezesa banku gospodarstwa krajowego.

Stanowisko podsekretarza stanu po p. Grodyńskim objął dyrektor departamentu administracyjnego p. Starzyński.

Dymisja min. Kwiatkowskiego?

WARSZAWA, 8. 3. (wt.) Według krążących pogłosek, w rządzie mają być dalsze zmiany. Mianowicie minister przemysłu i handlu p. Kwiatkowski ma ustąpić, a jego miejsce miałby zająć poseł Krzyżanowski.

Obrady senatu.

WARSZAWA, 8. 3. (wt.). Wczoraj senat obradował nad budżetem ministerjum skarbu i ministerjum spraw wojskowych. Marszałek Piłsudski wbrew zapowiedzi na posiedzenie nie przybył.

Groźny pożar na Pradze.

WARSZAWA, 8. 3. (wt.). W godzinach popołudniowych wybuchł w fabryce posadzki na Pradze groźny pożar. Pastwą ognia padły dwa wagony drzewa. W czasie akcji ratunkowej, wskutek wybuchu nagromadzonych gazów został ciężko ranny jeden strażak.

O chleb dla swoich.

Bezrobocie w Polsce przeszło w stan chroniczny. Setki tysięcy bezrobotnych pracowników fizycznych i umysłowych chodzi po ulicach miast i miasteczkach w poszukiwaniu pracy. Rząd i samorzady robią najwyższe wysiłki celem dostarczenia pracy potrzebującym, a mimo to fala bezrobocia nie opada.

W okresie letnim, z wielkim nakładem pieniężnym, bywają uruchamiane roboty inwestycyjne rządowe i samorządowe, które częściowo łagodzą bezrobocie. Ale z nadejściem jesieni roboty się przerywa i znowu o chłódzie i głodzie, w niepewności jutra, setki tysięcy robotników znajduje się na bruku.

O ile chodzi o pracowników fizycznych, to, zdaniem mojem, przy dzisiejszym systemie gospodarki kapitalistycznej, wytworzyła się sytuacja beznadziejna, sytuacja chronicznego bezrobocia. I żaden rząd, oparty o taki system gospodarczy, pomimo najlepszych chęci, sytuacji tej nie zmieni.

Niewiele lepiej przedstawia się sprawa bezrobocia wśród pracowników umysłowych. Lecz czy przynajmniej w kierunku zmniejszenia liczby bezrobotnych tej kategorii, rząd zrobił wszystko, co do niego należało?

Smieć twierdzić, że nie.

W Polsce za zgodą i z zgodą rządu, pracuje na wszystkich stanowiskach w wielkim przemyśle górniczym, hutniczym i fabrycznym tysiące cudzoziemców, którzy wypierają z posad żywioł polski.

Dobrze opłacani, pobierający pensje, o jakich nasi polscy urzędnicy marzyć nie śmia, obcokrajowcy ci, przeważnie francuzi, belgowie i czesi, z zarobków swoich pozostawiają w kraju tylko tyle, ile na najskromniejsze utrzymanie im potrzeba. Resztę, przynajmniej dwie trzecie swoich zarobków, przekazują do Francji, Belgii i Czech i jeszcze tą jedną więcej drogą przyczyniają się do obniżania naszego bilansu handlowego.

Sądziłby kto może, że jednak są to dobrzy fachowcy, których Polska nie ma pod dostatkiem. Wręcz odwrotnie; obcokrajowcy, którzy przyjeżdżają do Polski, to w olbrzymiej większości ludzie nie, lub prawie nie, nie umiejący, w ojczyźnie swojej nie nadający się na żadne stanowiska poważniejsze, a dopiero po kilku letnim pobycie u nas, po po nauczaniu się czegoś od naszych fachowców, usuwają polskie siły i zajmują ich miejsca.

A teraz kilka przykładów z naszego powiatu będzińskiego:

W jednym tylko towarzystwie górniczo-hutniczym Renard—Reden zatrudnionych jest obecnie 36 francuzów na stanowiskach kierowniczych, tj. dyrektorów, inżynierów, i zarządzających przedsiębiorstwem, oraz 25 francuzów na stanowiskach pomocniczych tj. majstrów, rachmistrzów i buchalterów.

W szklarni ząbkowickiej zatrudnionych jest 4 Czechów na stanowiskach kierowniczych i 40 Czechów na stanowiskach pomocniczych, oraz 6 czeskich robotników.

W szklarni belgijskiej spółki akcyjnej w Ząbkowicach zatrudnionych jest na stanowiskach kierowniczych 2 Belgów, oraz na stanowiskach pomocniczych 16 Belgów. Wszystkie stanowiska od magazynierów i buchalterów aż do dyrektorów w fabryce tej obsadzone są przez Belgów. Polskiego pracownika umysłowego niema tam ani jednego.

Przytoczyłem trzy przykłady w

odniesieniu do trzech towarzystw, należących do trzech różnych narodowości, żerujących na naszym cieple. Jeśli jednę weźmiemy pod uwagę, że większość wielkiego przemysłu w Zagłębiu jest w rękach Francuzów, i że w innych towarzystwach francuskich nie o wiele lepiej wyglądają te sprawy, to łatwo dojdziemy do wniosku, ile setek polskich urzędników zostało pozbawionych pracy, przez obcokrajow-

ców, na własnej ziemi.

Aby nie być posądzonym o germanofilizm, że nie piszę, ilu pracuje u nas Niemców, muszę dodać, że w całym powiecie będzińskim we wszystkich fabrykach i kopalniach pracuje 12 Niemców, jako urzędników.

A teraz, czy rząd w tej sprawie nie ma nic do powiedzenia?

Ma i to bardzo wiele.

Istnieje przecież i obowiązuje dekret pana prezydenta o obcokrajowcach, wydany jeszcze w roku 1927.

Zapytywałem władzę pierwszej instancji; a więc starostwo, dlaczego tak liberalnie traktuje prawo pobytu urzędników obcokrajowców u nas, w czasie tego straszego bezrobocia. Otrzymałem odpowiedź, że starostwo opiera się na opinii urzędów górniczych, inspektorów pracy i inżynierów przemysłowych i w myśl ich opinii starostwo wydaje zezwolenia na prawo pobytu w Polsce obcokrajowcom.

Z drugiej strony znamy wypadki zażytych i bliskich stosunków niektórych z wyżej wymienionych panów z przedstawicielami francuskich, belgijskich lub czeskich towarzystw fabrycznych. Znamy nam się drobne usługi, z jakich nieraz korzystają ci panowie od towarzystw przemysłowych. A przecież stosunki takie i stosunek obowiązuje, wymagają usług wzajemnych.

Bo czemuż, do diabła, wytłumaczyć przychylnie opinie w sprawie pobytu w Polsce tego rodzaju «fachowców» belgijskich, czeskich czy francuskich, jak n. p. magazynierów, buchalterów, rachmistrzów itp.?

Wszak na miejscu mamy bez pracy pod dostatkiem takich fachowców Polaków, władających dobrze obcymi językami.

A teraz, gdy dodam, że nieomal, we wszystkich towarzystwach przemysłowych obcych, prowadzi się dwoistą buchalterię, francuz lub Belg buchalter prowadzi jedną wewnętrzną buchalterię po francusku, a Polak buchalter prowadzi buchalterię «oficjalną» na pokaz, po polsku, to zrozumiemy, do czego potrzebni są obcemu przemysłowi urzędnicy obcokrajowcy...

Sądzę, że czas najwyższy, aby ministerjum skarbu zainteresowało się dwoistą i dwujęzyczną buchalterią poszczególnych towarzystw, a ministerjum pracy, oraz przemysłu i handlu przeprowadziły ścisłe badania tak zwanych «opinii» o obcokrajowcach, wydawanych przez podległe im organa, jak również min. spraw wewnętrznych zbadało prawa pobytu obcokrajowców.

Mam wrażenie, że dostatecznie obfity materiał może dać zainteresowanym, związek pracowników przemysłowych i handlowych w Sosnowcu. Zbadanie tego wszystkiego i ścisłe przestrzeganie dekretu z 1927 r. o obcokrajowcach, wyjdzie na korzyść państwu polskiemu i przyczyni się choć w pewnej mierze do zmniejszenia bezrobocia wśród polskich pracowników umysłowych.

Aleksy Bieł
poseł na sejm.

| | |
|-----------------|---|
| KINO „Momus“ | Od piątku 8 do niedzieli 10 marca 1929 r. podwójny 20 aktowy program |
| | Krół Karnawału Emocjonujący dramat w 12 aktach, osnuty na tle czarującego karnawału w Nicei, przepleciony erotyzmem, intrygami i szantażem. oraz Harem Mężów Arcywesola farsa w 8 aktach. W roli głównej uroczą BEBE DANIELS. |

| | |
|------------------|---|
| Kino „Sfinks“ | Od poniedziałku 4 marca do 11 go br. Nowy przebój wytwórni Clio-Film |
| | Ponad śnieg Dramat w 12 aktach według Stefana Zeromskiego W rolach głównych: St. Wysocka, Zofia Szymańska, St. Jaracz. Nad program: Natura aktualności Nad program: Natura aktualności Od wtorku 12 marca br. „Synowie Pustyni”. Potężny dramat. Nad program! Świetna atrakcja na scenie „Motyl Elektryczny”. |

Zabójstwo dróżnika

pod Dąbrową.

Echo przedwojennej sprawy.

Dzieje tej sprawy sięgają epoki, w której liczebność popełnianych zbrodni nie dochodziła jeszcze — jak dziś — do liczb zastraszających i w której nie było takiego nasilenia zbrodniczości, jakie przeżywamy w dobie obecnej, zwłaszcza na prowincji, jak to świadcza kroniki sądowe. Było to 22 października 1912 r. noca.

Tuż obok toru kolejowego «drogi żelaznej nadwiślańskiej», blisko stacji Dąbrowa przechodziło wesołe towarzystwo, przewspiewując i grając na harmoniach. Wesoły ten o późnej nocy nastrój wiele się nie podobał miejscowemu sołtysowi, 45-letniemu podówczas Władysławowi Daneckiemu, który wszczął wielką awanturę, grożąc nawet zabójstwem, jeśli towarzystwo nie zaprzestanie nocnych zabaw, zakłuczających mu spokój.

Tak groźna postawa sołtysa ówczesnego nie pozostała bez echa. Dwaj panowie z towarzystwa, dękłszy się urzeczywistnienia pogroźki, pobiegli czempredel do pobliskiej budki dróżnika, Józefa Nawrota, błagając go o natychmiastową pomoc. Nawrot — chcąc zapobiec nieszczęściu, nie odmówił pomocy swej i pobiegł na tor kolejowy.

Uczynność swą przepłacił jednak życiem.

Danecki bowiem nie żartował. Wyjął rewolwer i wystrzelił tak niefortunnie, że ugodził śmiertelnie Nawrotę, który wkrótce po otrzymaniu postrzału w brzuch, życie zakończył.

Słowem umyślnie, czy też bezwiednie, w zbytniej zapalczywości podczas wynikłej kłótni, człowieka niewinnego uśmiercił.

Pokuta kościelna.

Sąd rosyjski w instancji I-szej uznał, że Danecki dokonał przestępstwa, przekraczając obronę konieczną i zastosowawszy w danym przypadku «nakaz amnestyjny cara» z dnia 21 lutego 1913 roku, karę mu darował, wyznaczając Daneckiemu jedynie pokutę kościelną, wedle uznania władzy duchownej.

Powództwo cywilne, wytoczone przez osieroconą i pozostawiającą w biedzie wdowę i sieroty nieletnie sąd oddalił ze względów formalnych, gdyż Nawrotowa w powództwie działała tylko w imieniu własnym — a nie dzieć.

Wyrok ten zaskarżyła w terminie powódka, jako też i b. urząd prokuratorski rosyjski i sprawa z kolei miała się oprzeć o 2-gą instancję — gdy w tym wybuchła europejska wojna i 17 lipca 1915 roku na ścianach pałacu Rzeczypospolitej ukazało się w języku ros. znamienne ogłoszenie:

»Czynności izby sądowej zostają z powodu naścia nieprzyjaciela zawieszane aż do osobnego rozporządzenia«.

(To ostatnie, na szczęście nie nastąpiło i nie nastąpi).

Akta sprawy Daneckiego wraz z wieloma innymi wróciły przed kilku laty z Moskwy do Warszawy i na skutek usilnych zabiegów Nawrotowej, znalazły się wczoraj na stole sędziowskim sądu apelacyjnego w Warszawie.

Ponieważ skarga apelacyjna b. prokuratury rosyjskiej dotyczyła tylko zagadnienia, co do niewłaściwego stosowania podówczas amnestii carskiej, a nie kwestji winy i kary, obecna rozprawa, zgodnie zresztą z wnioskiem prokuratora Zawadzkiego, toczyła się tylko w granicach powództwa cywilnego Nawrotowej — powództwa uzależnionego od określenia faktu winy (a nie kary, podlegającej umorzeniu z powodu przedawnienia wyroku-wania).

Sąd apelacyjny w Warszawie, pod przewodnictwem sędziego Pęskiego ogłosił prawie o północy wyrok, którego mocą uznał Daneckiego za winnego zabójstwa Nawrotę przez nieostrożność (art. 17) i skazał tegoż Daneckiego na trzy miesiące więzienia, lecz karę tę na mocy amnestii darował.

Powództwo cywilne Nawrotowej pozostawił bez rozpoznania.

